

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: **M. J. K. K.**, narozen „X“,
státní příslušník Irácké republiky,
bytem „X“,
zastoupen Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem,
sídlem Ovinecká 78/33, 170 00 Praha 7,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. OAM-888/ZA-ZA11-K09-2019,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

18 220,94 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 4. 2020, č. j. OAM-888/ZA-ZA11-K09-2019, jímž žalovaný vyslovil, že žalobcova žádost o udělení mezinárodní ochrany je podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) nepřípustná, a řízení o této žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

Žaloba a její doplnění

2. V žalobě žalobce namítal, že v předcházejícím správním řízení byl zkrácen na svých právech, neboť žalovaný v rozporu s § 3 a § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v nezbytném rozsahu vzhledem ke konkrétním okolnostem případu. Žalovaný dále podle žalobce v rozporu s § 50 odst. 2 až 4 správního řádu nezjistil všechny rozhodné okolnosti, nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlížel ke všemu, co v řízení vyšlo najevo, a napadené rozhodnutí proto není přesvědčivé. Žalovanému žalobce vytýkal též porušení § 52 správního řádu, neboť neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Konstatoval rovněž porušení § 36 odst. 1 správního řádu a § 68 odst. 3 téhož zákona, neboť napadené rozhodnutí není dostatečně odůvodněno, zejména pokud jde o závěr, že žalobce neuvedl žádné nové důvody žádosti. Žalobce vyjádřil přesvědčení, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona. Zároveň upozornil na porušení § 11a odst. 4 zákona o azylu, neboť jsou u něj dány důvody hodné zvláštního zřetele, a na porušení § 25 písm. i) zákona o azylu, které nemělo být aplikováno, neboť žalobce uváděl nové důvody žádosti. Žalobce měl za to, že svou věrohodnou výpověď sdělil žalovanému důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Nesouhlasil se závěrem žalovaného, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma, a namítal, že se žalovaný odchýlil od ustálené judikatury týkající se přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a nebezpečí vzniku vážné újmy.
3. Podle žalobce mu v řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nebylo rozhodnutí doručeno poštou na jeho adresu „X“, a když se dne 4. 10. 2019 dostavil k žalovanému za účelem prodloužení platnosti průkazu žadatele o mezinárodní ochranu, obdržel rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany s vyznačeným nabytím právní moci dnem 2. 9. 2019. Žalovaný přitom žalobci podle jeho tvrzení sdělil, že proti tomuto rozhodnutí již nemůže podat žalobu a musí podat novou žádost o mezinárodní ochranu, což také žalobce učinil. Žalobce nezavinil, že nepodal proti prvnímu rozhodnutí žalobu, neboť věřil pokynům úředníka, který mu rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany předal.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalobce zopakoval, že ve své vlasti čelil pronásledování ze strany rodiny své manželky, se kterou se rozvedl, mužští členové rodiny mu vyhrožovali smrtí, byl fyzicky napaden, ztratil přitom vědomí a po útoku byl asi týden hospitalizován v nemocnici, neboť se mu zhoršily problémy se srdcem. Z toho je podle žalobce zřejmé, že je obětí útoku ze cti, neboť rozvod pro manželku a její rodinu představuje urážku na cti. Žalobce podotkl, že žalovaný nezvážil reálnou dostupnost ochrany státu, která je jen formální a závisí na příslušnosti k určitému kmenu; poznamenal, že není příslušníkem „správného“ kmene. Žalovaný podle žalobce nijak neodůvodnil, zda a případně proč považuje pomoc státních orgánů za dostupnou, a možnost využití vnitřní ochrany tak zůstala jen v rovině nepřezkoumatelného tvrzení žalovaného. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 4 Azs 169/2006 a 4 Azs 103/2007 žalobce konstatoval, že žalovaný nerespektoval zásadu „*benefit of doubt*“ a bez opory v dokazování odkázal na dostupnost ochrany státu. Žalovaný tak podle žalobce postupoval v rozporu se zákonem, když si neopatřil důkazy a řádně nezdůvodnil své přesvědčení o reálné dostupnosti ochrany ze strany státu, když navíc ani nedospěl k závěru o nevěrohodnosti osoby žalobce nebo jeho výpovědi. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 Azs 74/2009, 5 Azs 50/2008 a 4 Azs 146/2006 žalobce namítal, že žalovaný měl posoudit otázku, jak systém ochrany funguje v praxi a zda mohl samotný žalobce spoléhat na to, že jemu konkrétně by byla zabezpečena účinná ochrana před pronásledováním. Závěry žalovaného o možnosti využití vnitřní ochrany jsou podle žalobce nesprávné a nepřezkoumatelné, neboť žalovaný vůbec nezkoumal individuální situaci žalobce v kontextu obecné situace v zemi.
5. Se závěrem žalovaného, že žalobci nehrozí ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného násilí, žalobce nesouhlasil. Zdůraznil, že žalovanému mělo být zřejmé, že v Iráku již několik let probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, a s odkazem na publikaci UNHCR „*International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq*“ popsal aktuální poměry v Iráku. Žalobce odmítl názor žalovaného, že v rámci druhé žádosti je situace stejná jako v době podání žádosti první, a konstatoval, že žalovaný měl při posuzování žalobcovy druhé žádosti využít své diskreční pravomoci a přihlédnout k důvodům zvláštního zřetele hodným, které na straně žalobce existují. S odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 105/2004, 8 As 37/2011, 2 Afs 207/2005 a 4 As 75/2006 a na rozsudek Vrchního soudu v Praze sp. zn. 6 A 99/92 žalobce dodal, že se to v jeho případě nestalo, a rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné, neboť v něm abscentuje jakákoli úvaha stran důvodů nevyužití diskreční pravomoci podle § 11a odst. 4 a § 14 zákona o azylu.
6. V doplnění žaloby ze dne 22. 6. 2020 žalobce prostřednictvím ustanoveného právního zástupce dále namítal, že v řízení o druhé žádosti zdůrazňoval, že jednou ze zásadních nových skutečností je jeho soužití se snoubenkou v České republice, skutečnost, že jeho sestry trvale žijí v České republice, a jeho rozsáhlé sociální vazby na území České republiky. Upozornil na svůj špatný zdravotní stav, kdy potřebná péče je v zemi jeho původu nedostupná s ohledem na bezpečnostní situaci. Vzhledem k tomu, že žalobce v České republice realizuje rodinný život se svou snoubenkou, byl podle něj rozhodnutím žalovaného porušen i čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tyto okolnosti žalobce považoval za vážné i s ohledem na délku jeho života na území České republiky a dodal, že žalovaný k nim měl přihlédnout. K tomu odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Azs 46/2008 a 5 Azs 7/2012. Závěrem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žalobce uvedl, že žalovaný se nedostatečně vyjádřil k jeho tvrzení ohledně stávající sociální situace, kdy veškerý jeho život je soustředěn na území České republiky. Upozornil na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 10. 4. 2007 (Evans proti Spojenému Království) a uvedl, že se žalovaný k možnému porušení čl. 8 Úmluvy nijak nevyjádřil a neposoudil nezbytné skutečnosti, proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že popřel oprávněnost žalobních námitek, které podle něj neprokazují, že porušil některé ustanovení správního řádu nebo zákona o azylu. Podotkl, že žalobce v žádosti ze dne 10. 10. 2019 uváděl v podstatě stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Iráku vrátit, jaké uplatnil v průběhu správního řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany; konkrétně uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá ze stejných důvodů jako ve své první žádosti. K bezpečnostní situaci v Iráku žalovaný poznamenal, že tyto okolnosti již meritorně řešil v předchozím řízení a jeho závěry zůstávají platné i s přihlédnutím k aktuálním informacím o Iráku. K nové partnerské vazbě žalobce na území České republiky žalovaný sdělil, že pro tyto účely je konstruován zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), nikoli zákon o azylu. Vzhledem k tomu, že žalobce neuvedl naprosto žádnou novou relevantní skutečnost ve smyslu zákona o azylu, neshledal žalovaný důvody pro opakované posuzování jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný byl přesvědčen, že zjistil skutečný stav věci, řádně se zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, a opatřil si úplné podklady pro vydání rozhodnutí. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.
8. Podáním ze dne 31. 12. 2020 žalovaný doplnil, že předchozí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany ze dne 6. 8. 2019 bylo žalobci řádně doručeno a nabylo právní moci dne 2. 9. 2019.

Ústní jednání soudu

9. Při jednání soudu konaném dne 16. 12. 2020 právní zástupce žalobce i pověřený pracovník žalovaného odkázali na svá písemná podání.
10. K jednání soudu konanému dne 27. 1. 2021 se žalobce a jeho právní zástupce nedostavili.
11. Pověřený pracovník žalovaného při tomto jednání trval na tom, aby žaloba byla zamítnuta.
12. Při jednání soudu konaném dne 27. 1. 2021 soud v souladu s § 52 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) provedl dokazování čtením obsahu správního spisu žalovaného ve věci ukončené rozhodnutím ze dne 6. 8. 2019, č. j. OAM-81/ZA-ZA11-K09-2019. Z tohoto dokazování soud zjistil, že žalobce byl přípisem ze dne 16. 8. 2019 předvolán k převzetí rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany dne 2. 9. 2019 v 13:00 hodin. Tento přípis byl žalobci doručován na jím udanou adresu „X“, dne 19. 8. 2019 bylo žalobci zanecháno poučení a od tohoto dne byla zásilka připravena k vyzvednutí na poště. Zásilka však nebyla vyzvednuta, a protože ji nebylo možné vložit do schránky ani na jiné vhodné místo, byla dne 30. 8. 2019 vrácena Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odesílateli (žalovanému). Z úředního záznamu ze dne 2. 9. 2019 vyplynulo, že se žalobce uvedeného dne nedostavil k převzetí rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

13. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Ze správního spisu vedeného žalovaným v projednávané věci soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Dne 22. 1. 2019 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany, v rámci poskytnutí údajů k této žádosti uvedl, že je šíita, nemá politické přesvědčení, nijak se politicky neangažoval, ani nebyl členem žádné strany nebo organizace, má vysoký tlak, ale jinak je zdravotně v pořádku, v roce 1991 byl postřelen, pak mu odebrali ledvinu, ale nyní s tím nemá žádné potíže. Za důvod žádosti o mezinárodní ochrany označil rodinné problémy mezi ním a jeho manželkou; vysvětlil, že její rodiče se až moc vměšovali do jejich soukromého života. Dodal, že jiný důvod žádosti nemá, neboť v Iráku měl dobrou práci a dobrý plat. Při pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany dne 25. 1. 2019 žalobce doplnil, že jeho manželka poslední dobou nabádala své rodiče, aby žalobce fyzicky napadali, což se skutečně stalo. Uvedl, že pro ně byl cizím člověkem, nenáviděli jej; také žalobcovy děti podporují jeho manželku a fyzicky jej napadají. Od 7. 12. 2018 je žalobce oficiálně rozvedený, a když jeho manželka dostala rozvodový list, tak mu její bratři začali vyhrožovat smrtí. Konstatoval, že chce žít v České republice, má tady dvě sestry a hlavní důvod je to, že se nikdo z manželčinych bratrů nemůže dostat na území České republiky. Na základě této žádosti žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 8. 2019, č. j. OAM-81/ZA-ZA11-K09-2019, žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V daném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly žalobcovy obavy z příbuzných jeho bývalé manželky, kteří se mu chtějí pomstít za to, že se rozvedl.
15. Dne 7. 10. 2019 podal žalobce druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V rámci poskytnutí údajů k této žádosti žalobce dne 10. 10. 2019 uvedl, že je šíita, nikdy nebyl členem žádné politické strany nebo hnutí ani se politicky neangažoval. Ke svému zdravotnímu stavu poznamenal, že má problémy s tlakem a od roku 2016 má problémy se srdcem, v Iráku podstoupil čtyři operace srdce; v srpnu 2019 byl v České republice na kontrole u lékaře, který mu předepsal léky, jež pravidelně bere; jinak se žalobce s ničím neléčí. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl: *„Žádám ze stejných důvodů jako v předchozí žádosti. Navíc v Iráku v současnosti nejsou žádné zákony a vláda nemá nic pod kontrolou, od 1. 10. 2019 tam probíhá revoluce a já sleduji média, kde se říká, že je tam přes 100*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zabitých a několik tisíc zraněných. Každý tam má teď zájem o moc. Ale tyto nepokoje nemají žádnou spojitost s mojí rodinou. Jiné důvody žádosti nemám.“

16. Ze spisového materiálu dále vyplynulo, že žalovaný žalobce dne 11. 3. 2020 seznámil s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany, mezi kterými byla žádost o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 10. 2019, protokol o poskytnutí údajů k žádosti ze dne 10. 10. 2019, spisový materiál k předchozí žádosti č. j. OAM-81/ZA-ZA11-2019, informace Ministerstva vnitra ze dne 1. 6. 2018 – Irák – Politická a bezpečnostní situace, vnitřně vysídlené osoby, návraty, současný vývoj, informace Ministerstva vnitra ze dne 18. 3. 2019 – Irák – Situace etnických a náboženských menšin, bezpečnostní situace, návraty, informace Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 6. 11. 2018, č. j. 133066-8/2018-LPTP, informace Mezinárodní organizace pro migraci – údaje o zemi: Irák, 2018, informace ČTK ze dne 6. 10. 2019 – *Úřady v Iráku přiznávají přes 100 mrtvých a 6000 raněných*, informace ČTK ze dne 1. 2. 2010 – *Irácký prezident jmenoval nového premiéra*. Žalobce po seznámení se s výčtem těchto podkladů uvedl, že se k nim vyjádřit nechce a ke své žádosti nemá co dodat. Poté doplnil, že zde má dvě sestry a do Iráku se nemůže vrátit, protože by tam nepřežil. Zopakoval, že tam měl problémy s manželkou, rozvedli se a její rodina mu vyhrožovala, že jej zabijí. Žalobce poznamenal, že chce žít v psychickém klidu, což v Iráku nešlo. Následně vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu, po prostudování obsahu předloženého správního spisu a po provedeném ústním jednání dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Z jednotlivých žalobních námitek se soud nejprve zaměřil na tvrzenou nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nedostatečně odůvodnil závěr, že žalobce neuvedl žádné nové důvody žádosti, nezdůvodnil možnost využití vnitřní ochrany a své přesvědčení o reálné dostupnosti ochrany ze strany státu, přičemž vůbec nezkoumal individuální situaci žalobce v kontextu obecné situace v zemi, a nevyjádřil se ani k možnému porušení čl. 8 Úmluvy. Namítanou nepřezkoumatelnost však soud neshledal. Žalobce by si měl uvědomit, že jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany žalovaný shledal nepřípustnou a řízení o ní zastavil. V takovém případě se věcně neposuzují důvody pro udělení mezinárodní ochrany, a odůvodnění rozhodnutí pak spočívá především v tom, že byly naplněny důvody pro zastavení řízení, tj. že žádost o udělení mezinárodní ochrany je skutečně nepřípustná, neboť splňuje zákonnou definici opakované žádosti upravenou v § 11a odst. 1 zákona o azylu. V tomto kontextu soud vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.
19. K namítané absenci jakékoli úvahy stran důvodů nevyužití diskreční pravomoci podle § 11a odst. 4 a § 14 zákona o azylu soud připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, č. j. 2 Azs 101/2019-74, dostupného na www.nssoud.cz, „[n]ení nezbytné v rozhodnutí ministerstva výslovně uvést, že neshledalo důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud všechny okolnosti, které vedle toho, že musely být zkoumány (a byly zkoumány) jako údajné nové důvody tvrzené žadatelem o azyl, by mohly být rozumně představitelné jako důvody zvláštního zřetele hodné, byly v rámci řízení o opakované žádosti vzaty v úvahu ve své skutkové dimenzi (ministerstvo zkoumalo, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v žádosti předešlé) i v dimenzi právní, tedy z hlediska dopadů na životní poměry žadatele. Pokud ministerstvo dospělo k závěru, že není důvodu měnit něco na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledalo, že případ Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

žadatele je případem běžným, neobsahujícím zvláštní, mimořádné, předem typově nedefinované (neboť obtížně předvídatelné) důvody, které by měly vést k uplatnění svého druhu mimořádné klausele pro mimořádné okolnosti, již zmocnění ke správnímu uvážení ve zmíněném ustanovení je.“ S tímto názorem se zdejší soud ztotožňuje a dodává, že nebylo povinností žalovaného výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, když žalobcův případ žalovaný zcela správně vyhodnotil jako nikoli mimořádný. V tomto ohledu pokládá soud za irrelevantní žalobcem zmíněné odkazy na judikaturu týkající se diskreční pravomoci žalovaného.

20. Soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům na odůvodnění rozhodnutí žalovaný v projednávané věci podle názoru zdejšího soudu dostal, neboť v napadeném rozhodnutí srozumitelně popsal, z jakých skutkových a právních okolností vycházel, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a co jej vedlo k zastavení řízení. Soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je odůvodněno dostatečně a plně v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, tedy je přezkoumatelné. Podle názoru soudu žalobce spíše než s rozsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí nesouhlasí s jednotlivými závěry žalovaného, což ovšem není otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, nýbrž otázkou jeho zákonnosti a věcné správnosti, která bude posouzena v další části odůvodnění tohoto rozsudku.
21. Před vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud zdůrazňuje, že předmětem soudního přezkumu v této věci je rozhodnutí žalovaného, jímž bylo řízení o udělení mezinárodní ochrany zastaveno podle § 25 písm. i) zákona o azylu. Žalobce by si měl uvědomit, že v takovém případě je soud povolán výhradně k tomu, aby zkoumal, zda byly naplněny důvody pro zastavení řízení a zda byla žádost žalobce skutečně nepřijatelná. Toto omezení vyplývá i z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[b]ylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle § 25 písm. i) zákona ... o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74, dostupný na www.nssoud.cz). K obdobným závěrům dospěl i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, publ. pod č. 2642/2012 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[s]právní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřipustné žádosti podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastaví.“

22. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu platí, že „[ř]ízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.“ Z§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přitom vyplývá, že „[ž]ádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst. 1.“ Opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany se podle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu pro účely tohoto zákona rozumí žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že „[p]odal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které
 - a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a
 - b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“
23. V § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) je stanoveno, že „[n]evyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.“
24. Koncept tzv. opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany byl do zákona o azylu promítnut na základě směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, (dále jen „procedurální směrnice“) a projevil se v § 11a a násl. zákona o azylu. Tato ustanovení zohledňují situaci, kdy je žádost podávána žadatelem opakovaně, přičemž však jmenovaný neuvádí žádné skutečnosti či zjištění, které nemohl bez svého zavinění uvést již v předchozím řízení a jež by svědčily o jeho možném pronásledování podle definice uvedené v tomto zákoně nebo hrozbě nebezpečí vážné újmy, a současně ani z úřední činnosti příslušného správního orgánu nejsou známy nové skutečnosti. Plně v souladu s procedurální směrnicí zákon o azylu stanoví, že v případě, kdy je na základě předchozích řízení či s ohledem na absenci podstatných změn okolností vztahujících se k pronásledování či hrozbě vážné újmy možné se domnívat, že jim cizinec nebude vystaven, správní orgán řízení usnesením zastaví.
25. Důvodová zpráva k příslušné novele zákona o azylu (provedené zákonem č. 314/2015 Sb.) v dané souvislosti uvádí: „Cílem transpozice tohoto ustanovení je zamezit zneužívání řízení ve věci mezinárodní ochrany, kdy není žádoucí, aby cizinci podávali stále dokola žádosti o udělení mezinárodní ochrany, i třeba pokud dosavadní řízení v téže věci dosud neskončilo (tato situace je řešena v § 11b), s cílem buď zabránit návratu do země původu nebo profitovat z materiálních benefitů poskytovaných žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Je nutné vysvětlit, že tento Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

postup se uplatní s přihlédnutím ke všem předchozím řízením, což znamená, že všechny skutečnosti tvrzené cizincem už byly posouzeny jednak ministerstvem, ale i odvolacím soudním orgánem (podal-li cizinec opravný prostředek) a je nutné brát v úvahu i to, že pokud by byla další opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany podána po delším časovém období (jednotky let), může se osobní situace cizince nebo situace v zemi jeho původu rapidně změnit a v takovém případě by další opakovaná žádost měla být posouzena v režimu přípustnosti – zde by tedy nebyla splněna podmínka, že lze vycházet ze zjištění v minulých řízeních.“

26. Z výše uvedeného plyne, že úkolem správního orgánu v případě opakovaných žádostí cizince o udělení mezinárodní ochrany je zkoumat, zda nedošlo k podstatné změně okolností, jež v předchozím případě (či případech) vedly k zamítnutí dřívější žádosti (nebo žádostí) o udělení mezinárodní ochrany. Hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je tedy postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel – nikoli vlastní vinou – nemohl uplatnit během předchozího (předchozích) řízení.
27. Soud především konstatuje, že v žalobcově případě jde o opakovanou žádost, neboť předchozí řízení o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno rozhodnutím žalovaného ze dne 6. 8. 2019, č. j. OAM-81/ZA-ZA11-K09-2019. Jak soud zjistil z dokazování provedené při soudním jednání, žalovaný postupoval při doručování tohoto rozhodnutí v souladu se zákonem, neboť žalobci zaslal výzvu k převzetí rozhodnutí na jím udanou adresu „X“. Žalobce nebyl zastižen, proto byla písemnost dne 19. 8. 2019 uložena na poště a žalobce o tom byl téhož dne vyrozuměn. Žalobce si tuto písemnost nevyzvedl do deseti dnů od uložení, a proto se poslední den této lhůty (29. 8. 2019) podle § 24 odst. 3 zákona o azylu považuje za den jejího doručení.
28. Podle § 24a odst. 2 zákona o azylu platí, že „[n]edostaví-li se účastník řízení ve věci mezinárodní ochrany k převzetí rozhodnutí v den a čas ve výzvě uvedený, ač mu výzva byla doručena, je den k převzetí rozhodnutí ve výzvě uvedený považován za den, kdy je rozhodnutí doručeno.“ Tato situace nastala v projednávané věci, kdy žalobci byla doručena výzva, nicméně k převzetí rozhodnutí se nedostavil. Den 2. 9. 2019, kdy se měl žalobce k převzetí rozhodnutí dostavit, je proto považován za den doručení rozhodnutí.
29. Soud proto shledal, že žalovaný postupoval při doručování rozhodnutí ze dne 6. 8. 2019, č. j. OAM-81/ZA-ZA11-K09-2019, v souladu se zákonem a toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 2. 9. 2019. Skutečnost, že se o tom žalobce dozvěděl až dne 4. 10. 2019 a nestihl proti předmětnému rozhodnutí podat žalobu, jde podle názoru soudu výhradně k tíži samotného žalobce, který si nevyzvedl výzvu k převzetí rozhodnutí zaslou na jím uváděnou adresu a bez omluvy se nedostavil k převzetí rozhodnutí dne 2. 9. 2019. Soud dodává, že zákon o azylu upravuje speciální postup při doručování rozhodnutí, které se nezasílá na doručovací adresu, ale předává se žadateli v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí (srov. § 24a zákona o azylu). Žalovanému proto nelze vytýkat, že své rozhodnutí ze dne 6. 8. 2019 žalobci nedoručil na jím udanou adresu. Příslušná žalobní námitka tak není důvodná.
30. V nyní projednávané věci nastala situace, kdy žalobce v řízení o původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 22. 1. 2019 mezi důvody pro její udělení uvedl rodinné problémy mezi ním a jeho bývalou manželkou, jejíž rodina žalobci vyhrožovala a fyzicky jej napadala. Prakticky shodné důvody však žalobce uvedl také v řízení o své druhé žádosti. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ze dne 7. 10. 2019, kde výslovně konstatoval, že žádá ze stejných důvodů jako v minulé žádosti, a doplnil poukaz na aktuální situaci v Iráku, která však nemá žádnou spojitost s jeho rodinou. Žalobce rovněž shodně v obou řízeních poukazoval na to, že v České republice žijí jeho sestry. Rozdíl mezi první a druhou žádostí spočívá toliko v upozornění na aktuální situaci v Iráku a dále v podrobnějším popisu žalobcova zdravotního stavu (problémy s tlakem a se srdcem).

31. Jak vyplývá z napadeného rozhodnutí, žalovaný provedl komparaci důvodů uplatněných v první a ve druhé žádosti, které přitom i výslovně citoval. Z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí tak zřetelně plyne, že se porovnáním jednotlivých žádostí o udělení mezinárodní ochrany a v nich uplatněných důvodů žalovaný náležitě zabýval a shledal, že žalobce neuvedl ani se neobjevily žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které by nasvědčovaly možnému pronásledování z důvodů podle § 12 zákona o azylu nebo hrozící vážné újmy podle § 14a téhož zákona.
32. Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o opakovanou žádost a žalobci nic nebránilo v tom, aby veškeré okolnosti vztahující se k jeho rodinným problémům, včetně otázky dostupnosti ochrany ze strany státních orgánů země původu a možnosti vnitřní ochrany v Iráku, uplatnil již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nebylo podle názoru soudu povinností žalovaného se těmito skutečnostmi v napadeném rozhodnutí blíže zabývat. Rozhodně totiž nejde o nové skutečnosti, které nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení. Tyto skutečnosti totiž buď v předchozím řízení zkoumány byly, nebo ze strany žalobce nezazněly, tudíž nemohou založit přípustnost opakované žádosti. Veškeré žalobcovy odkazy na judikaturu týkající se dostupnosti ochrany ze strany státních orgánů země původu, možnosti vnitřní ochrany, přiměřené pravděpodobnosti pronásledování a nebezpečí vzniku vážné újmy proto soud vyhodnotil jako zcela irelevantní.
33. Pokud jde o žalobcovo nové tvrzení, že od roku 2016 má problémy se srdcem a v Iráku podstoupil čtyři operace srdce, soud zdůrazňuje, že žalobci nic nebránilo v tom, aby tuto skutečnost uplatnil již v řízení o první žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud nepřehlédl, že žalobce se od svého vycestování z Iráku v roce 2018 do této země nevrátil, tudíž tvrzené operace srdce musel podstoupit v době před svým odchodem ze země původu. Podle názoru soudu tedy předmětná skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení výhradně v důsledku zavinění ze strany žalobce, který ji v prvním řízení nezmínil, ač mu v tom nic nebránilo. Existence tohoto nově předneseného tvrzení proto nic nemění na závěru o tom, že žalobcova opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná ve smyslu § 10a odst. 1 písm. e) a § 11a odst. 1 zákona o azylu. Ani návštěva lékaře v České republice v srpnu 2019 nepřestavuje novou skutečnost, která by měla být meritorně posouzena, neboť nenaplnuje podmínky uvedené v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Žalobce navíc pravidelně užívá předepsané léky a sám ani netvrdil, že by tyto léky nepostačovaly ke kompenzaci žalobcových zdravotních problémů.
34. Soud nepřehlédl ani to, že žalobce ve své druhé žádosti nově poukazoval na aktuální situaci v Iráku. Žalovaný se touto otázkou v napadeném rozhodnutí zabýval a opatřil si k tomu i dostatek relevantních podkladů. Dospěl přitom k závěru, že se nejedná o nové skutečnosti. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nebo zjištění, které by svědčily o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a. S tímto závěrem se soud plně ztotožňuje. V Iráku totiž nedošlo k nikterak zásadní změně poměrů oproti době, kdy byla posuzována žalobcová první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce se proto mylí, pokud z údajné změny poměrů v Iráku dovozuje existenci důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu.

35. Tvrdí-li žalobce, že žalovanému mělo být zřejmé, že v Iráku již několik let probíhá vnitřní ozbrojený konflikt, soud podotýká, že tuto skutečnost žalobce ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany nezmínil a neuvedl, jak se jej osobně dotkla, ačkoli mu v tom nic nebránilo. V tomto smyslu tedy žalobce zavínil, že se žalovaný danou problematikou ve vztahu k žalobci podrobněji nezabýval v předchozím řízení, a proto žalobcem tvrzený probíhající vnitřní konflikt v Iráku nemůže založit přípustnost opakované žádosti [srov. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu].
36. K žalobcem tvrzeným vazbám na území České republiky (vztah s jeho snoubenkou a v důsledku toho namítané porušení čl. 8 Úmluvy, blíže neupřesněné rozsáhlé sociální vazby na území České republiky) soud uvádí, že toto tvrzení žalobce ve správním řízení vůbec neuvedl, ačkoli mu v tom zjevně nic nebránilo, poprvé je uplatnil až v řízení před soudem, tudíž žalovanému nevznikla povinnost se k tomu jakkoli vyjadřovat a nelze v tom spatřovat ani důvod zakládající přípustnost opakované žádosti. Žalobcovy odkazy na rozsudky Nejvyššího správního soudu týkající se čl. 8 Úmluvy tak podle názoru zdejšího soudu nejsou z hlediska žalobcovy argumentace přiléhavé. Soud k tomu dodává, že ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci Gül proti Švýcarsku, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Za situace, kdy žalobce ani neuvedl žádné bližší informace o své údajné snoubence, soud poznamenává, že výhradně z důvodů na straně žalobce nemá dostatek údajů k tomu, aby mohl vyhodnotit případné porušení čl. 8 Úmluvy. Žalobcovu tvrzení o porušení tohoto ustanovení proto soud nemohl přisvědčit a dodává, že důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu neshledal ani v ostatních žalobcem uváděných skutečnostech.
37. Lze tedy uzavřít, že v případě žalobce byly naplněny zákonné podmínky nepřípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany stanovené v § 11a odst. 1 zákona o azylu, žalovaný proto oprávněně a plně v souladu s § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona vyslovil nepřípustnost této žádosti a řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. V tomto postupu a rozhodnutí žalovaného neshledal soud žádné pochybení.
38. Žalobce by měl mít na paměti, že § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu představuje podle judikatury Nejvyššího správního soudu jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. *res iudicata*, resp. v daném případě *res administrata*.

39. Soud dále připomíná, že předmět soudního přezkumu významně předurčuje i to, jaké žalobní námitky mohou být relevantně uplatněny a které jsou naopak zcela irelevantní. Žalobce při přezkumu rozhodnutí o zastavení řízení podle § 25 písm. i) zákona o azylu z důvodu nepřipustnosti žádosti pochopitelně může namítat, že nebyly naplněny podmínky pro zastavení řízení, že žádost nebyla nepřipustná, případně že došlo k nějakým procesním pochybením v postupu správního orgánu. Žalobcovo přesvědčení, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona, resp. že svou věrohodnou výpověď sdělil žalovanému důvody pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu, proto zdejší soud vyhodnotil jako zcela irelevantní.
40. K námitce, že se žalovaný při posuzování žalobcovy žádosti vůbec nezabýval vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, soud doplňuje, že podmínky uvedené v § 11a odst. 1 písm. a) a písm. b) zákona o azylu musí být splněny kumulativně. To znamená, že pokud žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení, ani se takové skutečnosti nebo zjištění neobjevily, není třeba se zkoumat naplnění podmínky uvedené v § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Podle názoru soudu proto nebylo třeba, aby žalovaný blíže zkoumal, zda by žalobcovo vycestování nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a přihlížel k čl. 8 Úmluvy. Soud připomíná, že meritorní posouzení důvodů pro udělení doplňkové ochrany může být provedeno pouze tehdy, pokud je žádost přípustná a není dán důvod pro zastavení řízení, jako tomu bylo v projednávané věci.
41. Žalobci nelze přisvědčit ani v jeho názoru, že žalovaný nezjistil skutečný stav věci. Soud zdůrazňuje, že z hlediska náležitého zjištění skutkového stavu bylo podstatné výhradně posouzení, zda jde o opakovanou žádost a zda je tato žádost nepřipustná. V tomto směru žalovaný zjistil skutkový stav naprosto dostatečně a plně v souladu s § 3 správního řádu. Soud rovněž neshledal, že by byl žalobce v průběhu správního řízení jakkoli zkrácen na svých právech a že by žalovaný při vyhodnocení jejich žádosti jako nepřipustné podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu jakkoli pochybil. Soud nezjistil ani žalobcem toliko obecně namítaná porušení § 2 odst. 1 a 4, § 36 odst. 1, § 50 a § 52 správního řádu, údajný rozpor s mezinárodními závazky České republiky a domnělé porušení čl. 8 Úmluvy.
42. Z výše uvedeného vyplývá, že soud neshledal namítaná porušení právních předpisů a napadené rozhodnutí vyhodnotil jako dostatečně odůvodněné (přezkoumatelné), vycházející z náležitě zjištěného skutkového stavu a jeho odpovídajícího hodnocení (zákonné). V mezích žalobních bodů vyhodnotil soud žalobu jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
43. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaný, jemuž nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani náhradu nákladů řízení nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

44. Právnímu zástupci žalobce Mgr. Bc. Filipu Schmidtovi, LL.M., advokátovi, ustanovenému usnesením zdejšího soudu ze dne 15. 6. 2020, č. j. 78 Az 3/2020-19, přiznal soud podle § 35 odst. 10 s. ř. s. odměnu za zastupování žalobce a náhradu hotových výdajů v celkové výši 18 220,94 Kč. Tato částka se skládá z částky 12 400 Kč za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“) [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. b) AT, doplnění žaloby – § 11 odst. 1 písm. d) AT, další porada s klientem přesahující jednu hodinu konaná dne 17. 7. 2020 – § 11 odst. 1 písm. c) AT a účast při jednání soudu dne 16. 12. 2020 – § 11 odst. 1 písm. g) AT]; z částky 1 200 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 13 odst. 1 a 3 AT], z cestovného k jednání soudu dne 16. 12. 2020 z Prahy do Ústí nad Labem a zpět (celkem 177 km, spotřeba 3,8 litru na 100 km, cena benzínu BA 95 podle vyhlášky č. 358/2019 Sb. 32 Kč za 1 litr, základní sazba náhrady podle téže vyhlášky 4,2 Kč za 1 km) ve výši 958,63 Kč, z částky 500 Kč jako náhrady za promeškaný čas strávený cestou k jednání soudu a zpět [pět započatých půlhodin po 100 Kč podle § 35 odst. 2 s. ř. s. ve spojení s § 14 odst. 1 písm. b) a odst. 3 AT] a z částky 3 162,31 Kč představující 21% DPH za poskytnuté právní služby, kterou je právní zástupce žalobce povinen podle zvláštního právního předpisu odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány. Tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Ústí nad Labem do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 27. ledna 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus, v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)